

והדגה אשר ביאר תמות ובאש הiar ונלאו מצרים לשותה מים מן הiar (ז, יח)

משמע שהמצרים לא שתו ממי היור מחלת השαιור "**באש**" - הסריה.

ולכארה דבר פלא הוא, שכן בפשטותם הם לא יכולים לשנות מחמת עצם העובדה שהמנים נהפכו לדם, ולא כי הסריכו!

שאלה נוספת: הרי "נלאו" הוא לשון לאות, עייפות. מה שיר כאן עבון העייפות, וכי כשלא יכולים לשחות נחאים עייפים?

שאלת שלישית, על הנאמר בהמשך (פסוק כד) "וַיַּחֲפֹרׁוּ כָל מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאָר מִים לְשֻׁתָּה", כלומר, הם ראו שאין מים ביאור, רק דם, ולכן חפרו ליד היאור וגם שם מצאו רק דם. הראשון חפר ומצא דם, השני התקדם חמשים מטר - וגם הוא מצא דם. השלישי התקדם - ומצא דם. לשם מה ממשיכים כולם לחפור? [וַיַּחֲפֹרׁוּ כָל מִצְרַיִם"], האם עדין לא תפסו שימצאו שם רק דם?

שאלות אלו שאל הרב איתן אליהו, ובאר את העניין כך: בתחילת לא היה למצרים מה לשנות, עד שגלו יהודים מוכרים מים. בא מצרי אל היהודי ושאל: "כמה עולה כוס מים?" **"יש לנו CUTHT MBEATZ"** השיב היהודי - "ליטר וחצי עולה מאה וחמשים דולר, אך כל זה בתנאי שאתה קונה שישיה...". המחיר היה מופקע לכל הדעתות, אך למצרים לא הייתה ברירה, היו מוכרים לשנות ונאלצו לקנות מים מהיהודים. עד שבא מצרי אחד ואמר: **"המחיר מופקע, אי אפשר להמשיך ככה!"** אמר לו היהודי: **"אין בעיה.** אתה תLER להביא דם מהיאור, ואני بعد מחיר סמלי - מאה דולר - נוגע לך אפילו בחביתomid כל המים שבה נהפכים למים". המצרי הסכים. רץ ליאור, שאב חבית מלאה מים ונשא אותה לאرض גושן. لكن **"ונלאו מצרים"**, מחמת כבוד המשא. כשהגיע לארץ גושן נחש אל היהודי, שלם לו מה דולר והגדם נהפר למים. המצרי בא לשנות את זה, ולמרבה הגועל התברר שהנים מלאים דגים מתים, מדפי ריח של רקבון... **"זה מסריח! מקט טוות!"** עזק המצרי. אמר היהודי: **"מה פתואם מכך טוות?"**

אני את שלי עשית, נגעתי בدم, והוא אכן נהפר למים. אם אתה רוצה, לך ותביא דם טרי, בלי דגימות מהט. ואז - "ויחפרו כל מצרים סביבת הiar מים לשות", הם חפרו ומצאו דם טרי, נטול דגים, אותו הם נושא על גבם לארכג גושן, ושוב, תמורה 'מחיר סמלי' נגעו היהודים בדם והפכוו למים. כך העשינו אבותינו ממקת דם

מקור: הרב שלמה לויינשטיין